

отдельные проблемные вопросы такой категории, как «системная папка застройщика». Предложены отдельные положения по совершенствованию законодательства в сфере государственной регистрации прав.

Ключевые слова: право собственности, право собственности на вновь созданное имущество, государственная регистрация прав, инвестиционный договор, договор с участием фонда операций с недвижимостью.

TO THE QUESTION OF OWNERSHIP TO THE NEWLY CREATED PROPERTY

I. Horislavska

Abstract. On the basis of theoretical and legal sources the question of ownership to the new created property. Was disclosed the contents of the contract for which acquired ownership. Analyzed national legislation which forms the basis for state registration of rights. Been analyzed some issues such categories as "a systemic a folder of builder". Was proposed separate provisions for the improvement of legislation in the state registration of rights.

Key words: ownership; ownership of the newly created property; state registration of rights; investment agreement; agreement with the fund real estate transactions.

УДК 346.9

СПІВВІДНОШЕННЯ ЗАРАХУВАННЯ ЗУСТРІЧНИХ ОДНОРІДНИХ ВИМОГ З ОДНІЄЮ З ОСНОВНИХ КАТЕГОРІЙ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН НЕСПРОМОЖНОСТІ (БАНКРУТСТВА) ВИЗНАННЯМ НЕДІЙСНИМИ ПРАВОЧИНІВ (ДОГОВОРІВ) ТА СПРОСТУВАННЯМ МАЙНОВИХ ДІЙ БОРЖНИКА

Т.М. ЧУБАР, здобувач

Київський університет права НАН України,
суддя Черкаського окружного адміністративного суду

Анотація. Стаття присвячена дослідженню правової природи зарахування зустрічних однорідних вимог, визнання недійсними правочинів (договорів) і спростування майнових дій боржника та їх співвідношенню між собою. Проведено аналіз підстав та основних рис спростування угод і майнових дій в процедурі банкрутства. Розкрито

* Науковий керівник – доктор юридичних наук, професор Б.М. Поляков

© Т. М. Чубар, 2017

ознаки зарахування зустрічних однорідних вимог як зобов'язуючого, правоприпиняючого та допоміжного правочину. А також надано відповідь на запитання: чи є зарахування зустрічних однорідних вимог, яке проведено боржником з окремим кредитором відповідно до Цивільного та Господарського кодексів України, але у «підозрілий» період, таким, що суперечить чи не суперечить вимогам Закону про банкрутство.

Ключові слова: зарахування зустрічних однорідних вимог, визнання недійсними правочинів (договорів) та спростування майнових дій боржника, виконання зобов'язання, відносини неспроможності (банкрутства).

Постановка проблеми. Положення Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон про банкрутство) на предмет можливості проведення зарахування зустрічних однорідних вимог (далі – Залік) в процедурі банкрутства виписані настільки «лаконічно», що майже позбавляються практичного сенсу.

Так, відповідно до ч. 8 ст. 45 Закону про банкрутство погашення вимог кредиторів шляхом заліку зустрічних однорідних вимог проводиться за згодою кредитора (кредиторів) у випадках, якщо це не порушує майнові права інших кредиторів.

Відсутність необхідної деталізації елементів правозастосування, що на практиці призводить до повної заборони Заліку в процедурі банкрутства, викликає необхідність проведення комплексного дослідження як сутності Заліку, так і його співвідношення з основними категоріями правового регулювання відносин неспроможності (банкрутства).

Метою цієї статті є аналіз співвідношення зарахування зустрічних однорідних вимог з однією із основних категорій правового регулювання відносин неспроможності (банкрутства) визнанням недійсними правочинів (договорів) та спростуванням майнових дій боржника, адже більшість супротивників застосування Заліку в процедурі банкрутства мотивують свою позицію саме розповсюдженням підстав визнання угод недійсними в процедурі банкрутства на Залік, в результаті проведення якого перед одним кредитором заборгованість погашається повністю та без розстрочень, тоді як інші кредитори отримують, якщо взагалі отримують, скоріше за все лише часткові виплати, та й то із запізненням.

Виклад основного матеріалу. Інститут визнання недійсними правочинів (договорів) та спростування майнових дій боржника в процедурі банкрутства спрямований на усунення майнових наслідків недобросовісних дій боржника зі зменшення своєї ліквідаційної маси шляхом поповнення останньої майном, що вибуло з володіння боржника.

Як зазначав Г.Ф. Шершеневич, право спростування передбачає, що конкурсні кредитори неспроможні отримати повне задоволення з наявного майна боржника. Воно являє собою вимогу, що звернена до третьої

особи, про повернення до конкурсної маси тієї цінності, яку ця особа отримала від боржника за угодою, здійсненою перед оголошенням неспроможності [1, с. 266–267].

Б.М. Поляков виділяє основні риси спростування угод та майнових дій в процедурі банкрутства:

- по-перше, спростування можливе лише з підстав, прямо передбачених Законом про банкрутство;

- по-друге, угода та майнова дія, що спростовується, має відповідати вимогам Цивільного та Господарського кодексів України. У протилежному випадку такого роду правовідносини визнаються недійсними в порядку, передбаченому ч. 4 ст. 10 або ч. 8 ст. 44 Закону про банкрутство;

- по-третє, угода та майнова дія повинні бути вчинені в «підозрілий» період, тобто після порушення справи про банкрутство або протягом року, що передував відкриттю процедури банкрутства. Такий строк не зупиняється, не переривається та не поновлюється;

- по-четверте, угода та майнова дія повинні бути вчинені на шкоду боржнику або кредиторам. Цей фактор є об'єктивним і не залежить від думки кредиторів та боржника;

- по-п'яте, угода та майнова дія не знищуються, а зберігають свою силу після спростування судом [2, с. 172–174].

Отже, ми маємо відповісти на запитання, чи є Залік, який проведений боржником з окремим кредитором відповідно до Цивільного та Господарського кодексів України, але у «підозрілий» період таким, що суперечить чи не суперечить вимогам Закону про банкрутство?

Відповідно до ч. 1 ст. 20 Закону про банкрутство правочини (договори) або майнові дії боржника, які були вчинені боржником після порушення справи про банкрутство або протягом одного року, що передував порушенню справи про банкрутство, можуть бути відповідно визнані недійсними або спростовані господарським судом у межах провадження у справі про банкрутство за заявою арбітражного керуючого або конкурсного кредитора з таких підстав:

- боржник безоплатно здійснив відчуження майна, прийняв на себе зобов'язання без відповідних майнових дій іншої сторони, відмовився від власних майнових вимог;

- боржник виконав майнові зобов'язання раніше встановленого строку;

- боржник до порушення справи про банкрутство взяв на себе зобов'язання, в результаті чого він став неплатоспроможним або виконання його грошових зобов'язань перед іншими кредиторами повністю або частково стало неможливим;

- боржник здійснив відчуження або придбав майно за цінами відповідно нижчими або вищими від ринкових, за умови, що в момент прийняття зобов'язання або внаслідок його виконання майна боржника було (стало) недостатньо для задоволення вимог кредиторів;

- боржник оплатив кредитору або прийняв майно в рахунок виконання грошових вимог у день, коли сума вимог кредиторів боржнику перевищувала вартість майна;

- боржник прийняв на себе заставні зобов'язання для забезпечення виконання грошових вимог.

У разі визнання недійсними правочинів (договорів) або спростування майнових дій боржника на підставах, передбачених ч. 1 ст. 20 Закону про банкрутство, кредитор зобов'язаний повернути в ліквідаційну масу майно, яке він отримав від боржника, а у разі неможливості повернути майно в натурі – відшкодувати його вартість у грошових одиницях за ринковими цінами, що існували на момент здійснення правочину або вчинення майнової дії.

Згідно з вищенаведеною нормою Закону про банкрутство маємо дві форми спростування дій боржника, здійснених на шкоду кредиторам:

- форма визнання недійсними дій боржника, які не підпадають під поняття угоди, та насамперед охоплюються поняттям «виконання зобов'язання»;

- форма визнання недійсними угод (правочинів), здійснених боржником.

Оскільки Залік та виконання є окремими підставами для припинення зобов'язання, дослідженню підлягають саме ті обставини, які відносять до форми визнання недійсними угод (правочинів), здійснених боржником.

Аналогічної думки дотримується і С. Сарбаш, зазначаючи при цьому, що заява про Залік – це дія, спрямована на повне або часткове припинення зобов'язання. Угодами ж визнаються дії громадян та юридичних осіб, спрямовані на встановлення, зміну чи припинення цивільних прав та обов'язків. Кваліфікація Заліку в якості угоди дозволяє застосовувати до нього інститут її недійсності [3, с. 80–91].

Насамперед, з метою визначення обставини, яка б могла бути підставою для визнання Заліку недійсним, слід з'ясувати характерні риси останнього як одностороннього правочину.

Так, згідно зі ст. 202 Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Правочини можуть бути односторонніми та дво- чи багатосторонніми (договори). Одностороннім правочином є дія однієї сторони, яка може бути представлена однією або кількома особами. Односторонній правочин може створювати обов'язки лише для особи, яка його вчинила. Односторонній правочин може створювати обов'язки для інших осіб лише у випадках, встановлених законом, або за домовленістю з цими особами.

Р.І. Таш'ян пропонує наступну класифікацію односторонніх правочинів, що дає змогу показати їх специфіку та розкрити їхню відмінність від договорів:

- уповноважуючі й зобов'язуючі;
- такі, що потребують і не потребують сприйняття іншими особами;
- правоутворюючі, правозмінюючі й правоприпиняючі;

- основні та допоміжні [4].

Згідно з запропонованою класифікацією Залік взаємних однорідних вимог є правочином: зобов'язуючим; таким, що потребує сприйняття іншою особою; правоприпиняючим та допоміжним.

Розглянемо наведені характеристики більш детально.

Зобов'язуючий правочин тягне покладення обов'язку на іншу особу. При цьому обов'язковою умовою відповідного покладення є наявність у зобов'язуючої особи правомочності, заснованої на правовій нормі або ж правовідношенні, в якому суб'єкт одностороннього волевиявлення вже перебуває з особою, щодо якої він може здійснювати свою односторонню волю [5, с. 330–331]. Заява про Залік як односторонній зобов'язуючий правочин покладає обов'язок на контрагента зобов'язуючої особи припинити зустрічні однорідні вимоги між ними.

Потреба у сприйнятті одностороннього правочину іншою особою пояснюється необхідністю доведення до відома іншої особи відповідного волевиявлення з метою забезпечення прав останньої. Залік як одностороннє волевиявлення також потребує сприйняття адресатом, адже інша особа, якій спрямовується заява про Залік, може протиставити зустрічній вимозі заперечення стосовно характеру, терміну, розміру виконання тощо.

Правоприпиняючими є правочини, які припиняють цивільні/господарські правові відносини. Враховуючи основну правову мету Заліку – припинення зобов'язання, не виникає навіть сумнівів щодо правоприпиняючого характеру Заліку.

Допоміжний правочин вчиняється для реалізації правовідносин, які існують в силу основного правочину. У системі юридичних фактів вони виконують або правозмінючі, або правоприпиняючі функції. Зміст Заліку як допоміжного правочину становить одностороннє волевиявлення, яке спрямоване на припинення вже існуючих зустрічних однорідних зобов'язань.

Таким чином, єдиною підставою для визнання недійсними правочинів, яка підлягає дослідженню на предмет можливості проведення Заліку в процедурі банкрутства, є така: боржник до порушення справи про банкрутство взяв на себе зобов'язання, в результаті чого він став неплатоспроможним або виконання його грошових зобов'язань перед іншими кредиторами повністю або частково стало неможливим.

Однак, як зазначалось вище, кредитор подаючи заяву про Залік покладає обов'язок на боржника припинити існуючі між ними однорідні зустрічні вимоги. Заява про Залік не створює жодних нових зобов'язань, вона спрямована виключно на припинення вже існуючих між кредитором та боржником зустрічних однорідних вимог.

Обов'язок припинити існуючі правові відносини, який спрямований до боржника згідно з поданою кредитором заявою про Залік, не є господарським зобов'язанням у розумінні ст. 509 Цивільного кодексу України та ст. 173 Господарського кодексу України, оскільки господарське зобов'язання є різновидом динамічних правовідносин, які

опосередковують переміщення матеріальних цінностей між господарюючими суб'єктами.

З наведеного аналізу вбачається, що чинний Закон про банкрутство не містить серед спеціальних підстав визнання правочинів недійсними в процедурі банкрутства таких, які б дозволяли визнавати проведений щодо неплатоспроможного боржника Залік недійсним.

Водночас, в деяких країнах, де Залік розглядається в якості платежу, оскільки є способом припинення зобов'язання, до нього застосовуються спеціальні підстави щодо визнання недійсними угод у процедурі банкрутства з використанням як суб'єктивного, так і об'єктивного критеріїв. Суб'єктивний критерій ґрунтується на наявності наміру завдати шкоди кредиторам; об'єктивний пов'язаний з визнанням недійсними угод, укладених боржником за відповідний час до порушення провадження у справі про банкрутство, незалежно від того, чи було відомо контрагенту про неплатоспроможність боржника. Історично склалося, що обидва підходи перестали існувати у чистому вигляді. У сучасному законодавстві про банкрутство різних країн, як правило, згадані підходи поєднуються і доповнюють один одного.

Слід виокремити наступні «типові» підстави визнання угод недійсними у справі про неспроможність (банкрутство):

- майнова дія (угода) боржника спрямована на переважне задоволення вимог окремого кредитора (преференційні правочини). При цьому під переважним задоволенням вимог одних кредиторів перед іншими кредиторами слід розуміти задоволення грошових вимог у будь-якій майновій формі;
- майнова дія (угода) боржника завдає шкоди кредиторам останнього. Тобто, задоволення вимог окремого кредитора призводить до зменшення конкурсної маси та, як наслідок, до неможливості повного або часткового задоволення вимог решти кредиторів;
- майнова дія (угода) укладена боржником за відповідний час до порушення або під час провадження у справі про банкрутство;
- обізнаність контрагента-кредитора щодо неспроможності боржника.

Наведені підстави визнання угод недійсними у справі про неспроможність (банкрутство) покликані відновити цілісність ліквідаційної маси і забезпечити рівноправне відношення до кредиторів.

Слід зауважити, що задля визнання угоди недійсною у справі про неспроможність (банкрутство) наведені вище підстави мають збігатися. Тобто наявність лише однієї з підстав не надає відповідним суб'єктами оскарження права подачі заяви про визнання угоди недійсною з підстав, передбачених законодавством про неспроможність (банкрутство).

Так, деякі автори вважають, що в результаті проведення Заліку перед одним кредитором заборгованість погашається повністю та без розстрочень, тоді як інші кредитори отримують, якщо взагалі отримують, скоріше за все лише часткові виплати, та й то із запізненням, можливо навіть, в декілька років. Це порушує принцип рівності кредиторів. У цьому

випадку можна говорити про недобросовісні дії кредиторів та керівника боржника, який надає перевагу окремому кредитору, з одного боку, та, з другого боку, сприяє зменшенню в цілому активів боржника, необхідних для оздоровлення компанії [6, с. 122].

Разом із тим, як слушно зазначає М.В. Телюкіна, оскільки закон не уточнює поняття переважного задоволення вимог, можна дійти до самого широкого його трактування та вважати переважним будь-яке позачергове задоволення вимог кредиторів [7, с. 382].

О.А. Дубинчин, в свою чергу, наголошує на тому, що коли у боржника не менше двох кредиторів, строк виконання зобов'язань перед якими настав, він, виконуючи свої договірні зобов'язання, завжди «надає перевагу» одному з них, тобто здійснює виконання одному з партнерів у першочерговому порядку. При застосуванні до угод відповідної норми щодо «надання переваги окремому кредитору» остання повинна носити явний характер. Наприклад, якщо боржник за наявності непогашеної заборгованості з податків придбає майно, достроково оплачуючи його, - маємо явну перевагу. Але коли боржник укладає договори, наприклад, поставки на умовах передоплати, строк виконання зобов'язань за якими приблизно збігається, явної переваги може і не бути, якщо вибір кредитора, який першим отримує виконання, обумовлений обставинами, пов'язаними з господарською діяльністю боржника. І, нарешті, зазначимо, що угода боржника в момент її укладання може і не бути кваліфікована як така, що тягне переважне задоволення вимог окремого кредитора, а може набути такої якості лише в результаті проведеного боржником виконання зобов'язання [8, с. 36–44].

Переважне ж задоволення вимог окремого кредитора беззаперечно приводить до зменшення ліквідаційної маси боржника та, як наслідок, завдання шкоди іншим його кредиторам.

Слід зауважити, що контрагенти боржника могли навіть і не знати про неплатоспроможність останнього та, як наслідок, можливість порушення провадження у справі про банкрутство, а самі контрагенти й не відчували отримання переваги. У зв'язку з чим при вирішенні питання про визнання угоди недійсною з підстав надання переваг одному кредитору перед іншими слід з'ясовувати також і наявність злого наміру хоча б у однієї зі сторін завдати шкоди іншим кредиторам, оплатність придбаного майна, факт зустрічного виконання контрагента на користь боржника.

«Підозрілий період» взагалі ставить під сумнів будь-яку угоду боржника, укладену останнім за відповідний час до порушення або під час провадження у справі про банкрутство, лише з об'єктивних причин.

Не останнє місце займає і суто «умисний» критерій, за яким боржник не лише надав перевагу окремому кредитору, тут має місце змова боржника та кредитора щодо виведення активів боржника з огляду на наявність ознак його неплатоспроможності.

Однак справа в тім, що з огляду на специфіку проведення Заліку наявність таких ознак, як «переважність», завдання шкоди, «підозрілий період» та обізнаність щодо неспроможності боржника вже не мають

значення, адже відсутня така обов'язкова ознака, як «майнова дія (угода) боржника, спрямована на задоволення вимог окремого кредитора».

Задоволення вимог кредиторів є наслідком лише виконання боржником грошових та майнових вимог кредиторів, а не припинення останніх іншими способами. Даний висновок кореспондується з тією ж ст. 19 Закону про банкрутство, згідно з якою мораторій вводиться на «задоволення» вимог кредиторів. При цьому під самим мораторієм розуміється зупинення «виконання» боржником грошових зобов'язань, термін виконання яких настав до дня введення мораторію. Залік же, як зазначалось вище, є таким способом припинення зобов'язань, який не є виконанням, тобто не призводить до отримання предмета боргу та, як наслідок, не призводить до задоволення вимог кредитора.

Наведене дає змогу стверджувати про нерозповсюдження спеціальних підстав для визнання угод (правочинів) недійсними на Залік.

Однак даний висновок жодним чином не впливає на можливість встановлення законодавством про неспроможність (банкрутство) обмежень щодо проведення Заліку, в тому числі з урахуванням об'єктивного критерію.

І, найголовніше, нерозповсюдження спеціальних підстав для визнання угод (правочинів) недійсними на Залік також жодним чином не стосується визнання недійсними угод боржника з окремих кредитором, які укладені з метою проведення Заліку в майбутньому.

Тобто, якщо звернені до Заліку зустрічні зобов'язання будуть спростовані у межах провадження у справі про банкрутство з огляду на: умисне, з урахуванням обізнаності контрагента-кредитора щодо неспроможності боржника, надання переваги окремому кредитору після або протягом одного року, що передувало порушенню справи про банкрутство, внаслідок чого завдано шкоди іншим кредиторам, питання щодо визнання Заліку недійсним буде вирішуватись в загальному порядку з підстав відсутності на момент його проведення вимоги щодо безспірності заявлених до Заліку зобов'язань.

Висновки. Таким чином, з урахуванням викладених вище міркувань можна дійти висновку, що чинний Закон про банкрутство не містить серед спеціальних підстав визнання правочинів недійсними в процедурі банкрутства таких, які б дозволяли визнавати проведений щодо неплатоспроможного боржника Залік недійсним. Більше того, спеціальні підстави для визнання угод (правочинів) недійсними також не розповсюджуються на Залік у відносинах неспроможності (банкрутства).

Список літератури:

1. Шершеневич Г.Ф. Конкурсный процесс / Г.Ф. Шершеневич. – М. : Статут, 2000. – 477 с.
2. Поляков Б.М. Закон Украины «О восстановлении платежеспособности должника или признании его банкротом»: Научно-практический комментарий : в 2 т. / Б.М. Поляков. – К. : Логос, 2014. – 407 с.
3. Сарбаш С. Прекращение обязательств зачетом в арбитражной практике / С. Сарбаш // Хозяйство и право. – 2001. – № 10. – С. 80–91.

4. Таш'ян Р.І. Класифікація односторонніх правочинів / Р.І. Таш'ян : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.univer.km.ua/visnyk/1439.pdf>

5. Черепахин Б.Б. Правопреемство по советскому гражданскому праву / Б.Б. Черепахин // Труды по гражданскому праву. – М.: Статут, 2001. – С. 330–331.

6. Колинченко Е.А. Защита должника при несостоятельности (банкротстве) в Великобритании, США, Германии, Франции и России (сравнительный анализ) / Е.А. Колинченко // Вестник Высшего арбитражного суда Российской Федерации. – 2000. – № 9. – С. 114–124.

7. Телюкина М.В. Основы конкурсного права / М.В. Телюкина. – М. : Волтерс Клувер, 2004. – 560 с.

8. Дубинчин А.А. Недействительность сделок должника в законодательстве о банкротстве / А.А. Дубинчин // Хозяйство и право. – 1999. – № 5. – С. 36–44.

References:

1. Shershenevich G.F. (2000). Konkursnyy proces. – M.: Statut, p. 477.
2. Polyakov B.M. (2014). Zakon Ukrainy «O vosstanovlenii platyehsposobnosti dolzhnika ili priznanii ego bankrotom»: Nauchno-prakticheskiy kommentariy: v 2-h t. – K.: Logos, p. 407.
3. Sarbash S. (2001). Prekrasheniye obazatelstv zachetom v arbitrazhnoy praktike. Hozaystvo i pravo, 10, p. 80-91.
4. Tashyan R.I. Klasufikasiya odnostoronnih pravochuniv. [Elektronnuy resurs]. Rezhum dostupu: <http://www.univer.km.ua/visnyk/1439.pdf>.
5. Cherepahin B.B. (2001). Pravopreemstvo po sovetскому grazhdanskomu pravu. Cherepahin B.B. Trudy po grazhdanskomu pravu. Moscov: Statut, p. 330-331.
6. Kolinichenko E.A. (2000). Zashita dolzhnika pri nenostoyatelnosti (bankrotstve) v Velikobritanii, SSHA, Germanii, Fransii i Rosii (sравnitelnuy analiz). Vestnik Busshego arbitrazhnogo suda Rosiyskoy Federasii, 9, p. 114–124.
7. Telukina M.V. (2004). Osnovu konkursnogo prava. M Moscov: Volters Kluver, p. 560.
8. Dubinchin A.A. (1999). Nedeystvitelnost sdelok dolzhnika v zakonodatelstve o bankrotstve. Hozaystvo i pravo, 5, p. 36–44.

СООТНОШЕНИЕ ЗАЧЕТА ВСТРЕЧНЫХ ОДНОРОДНЫХ ТРЕБОВАНИЙ С ОДНОЙ ИЗ ОСНОВНЫХ КАТЕГОРИЙ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ОТНОШЕНИЙ НЕСОСТОЯТЕЛЬНОСТИ (БАНКРОТСТВА) ПРИЗНАНИЕМ НЕДЕЙСТВИТЕЛЬНЫМИ ДОГОВОРОВ И ОПРОВЕРЖЕНИЕМ ИМУЩЕСТВЕННЫХ ДЕЙСТВИЙ ДОЛЖНИКА

Т.Н. Чубарь

Аннотация. *Статья посвящена исследованию правовой природы зачета встречных однородных требований, признанию недействительными договоров и опровержению имущественных действий должника, а также их соотношению между собой. Проведен*

анализ оснований и основных черт опровержения сделок и имущественных действий в процедуре банкротства. Раскрыты признаки зачета встречных однородных требований как обязывающей, правопрекращающей и вспомогательной сделки. Предоставлен ответ на вопрос: является ли зачет встречных однородных требований, который проведен должником с отдельным кредитором в соответствии с Гражданским и Хозяйственным кодексами Украины, но в «подозрительный» период, таким, который противоречит или не противоречит требованиям Закона о банкротстве.

Ключевые слова: зачет встречных однородных требований, признание недействительными договоров и опровержение имущественных действий должника, исполнение обязательства, отношения несостоятельности (банкротства).

THE RATIO OF OFFSET AGAINST COUNTERCLAIMS WITH ONE OF THE MAIN CATEGORIES OF LEGAL REGULATION OF INSOLVENCY (BANKRUPTCY) RELATIONS BY INVALIDATING CONTRACTS AND DENYING THE DEBTOR'S PROPERTY ACTIONS

T. Chubar

Annotation. *The article is devoted to the study of the legal nature of the offset of counter homogeneous claims, the invalidation of contracts and the refutation of the debtor's property actions, and their relationship among themselves. The analysis of the bases and main features of denial of transactions and property actions in the procedure of bankruptcy. The signs of set-off of counter homogeneous claims as a binding, law-breaking and ancillary transaction. And also the answer to the question is given: is the offset of counter homogeneous claims that is made by the debtor with a separate creditor in accordance with the Civil and Economic Codes of Ukraine, but in a «suspicious» period, one that contradicts or does not contradict the requirements of the Law on Bankruptcy.*

Key words: *counterclaims of homogeneous claims, invalidation of contracts and denial of property actions of the debtor, discharge of an obligation, Insolvency.*